

DE DOOD VOORBIJ.

Grietje Langendijk van Garderen kwam via de dood de dood te boven.
Op vrijdag, 20 januari, 's morgens om zes uur, keerde haar geest weder tot God, die hem gegeven had.
Die nacht gingen Tiny, Cees en ik omstreeks halfdrie naar huis om wat te gaan slapen. Om zes uur werd er gebeld: Het einde was gekomen. Daar lag onze oude vriendin, mager, versleten, maar gezond!
Op eenmaal ging de gezondheid van de dochter des volks rijzen tot ongekende hoogte. Gedragen in Abrahams schoot.
Vergeeten is de pijn van het verminkte lichaam.
Vergeeten het: Ik ellendig mens.
Gebleven: Ik dank God! door Jezus Christus!
O, zaligheid niet af te meten.
O, vreugd die alle smart verbant!
Nu is de vreemdlingschap vergeten
en zij, zij is in 't Vaderland!
Toen ik, achttien jaar geleden, bij Willem en Grietje binnenstapte, keek ik m'n ogen uit.
Hun aardse woonstee was een zeer eenvoudig huisje. Ergens in de kamer stond een salamandertje te snorren. Dat kachelkje werd gevoed uit een grote sprokkelvoorraad, opgetast op de zolder. Voor de tochtende ramen van de openstaande deuren hingen stukken plastic om de kou buiten te houden. 't Was een merkwaardig huishoudentje.

Hier rust
mijn lieve man
WILLEM LANGENDIJK
geb. 29 nov. 1886 overl. 3 jan. 1972
matth. 5:3
en
zijn lieve vrouw
GRIETJE LANGENDIJK
- VAN GARDEREN
geb. 10 maart 1895 overl. 20 jan. 1984

Na het bezoek, toen ik het tuinpad afwandelde, vroeg ik me af, wat voor mensen dit waren. Het Woord sprak: Zalig zijn de armen van geest. Hunner is het Koninkrijk der hemelen.

Zo zijn we gezamenlijk verder gereisd, door blijde en droeve dagen. Van Grietje gold: Het hart haars heren vertrouwt op haar, zodat hem geen goed zal ontbreken. Zij doet hem goed en geen kwaad, al de dagen haars levens...

Willem werd door Grietje naar z'n werk gebracht. Grietje zocht brandnetels om koekjes van te bakken..tegen de ziekte van Willem.

Toen Willem in het ziekenhuis lag, liep Grietje elke dag dat lange eind naar het ziekenhuis.

Toen Willem gestorven was, kreeg Grietje een grote inzinking.

't Gebeurde eens, dat ik dacht: Grietje is dood. De deur bleef op slot..gordijnen dicht. Na drie dagen heb ik de politie gehaald. Deze mannen waren juist bezig een raam te forceren, toen ik bij het zolderraamiets zag bewegen.

"Stop mannen", riep ik, er is leven! Na enige tijd wachten, werd, heel voorzichtig, de grendel van de deur weggeschoven.

Verschrikte ogen in een bleek gelaat keken ons niet begrijpend aan.

Ze gebaarde dat ik binnen mocht komen en dat de politie kon inrukken. Daar had Grietje toch zo'n drie dagen, zonder eten of drinken, op de zolder gelegen, te zwak om naar beneden te komen.

Voorlopig ging ik haar iedere morgen een bordje ligapap en een eitje voeren. Langzaam kwam ze er weer bovenop. Toen ze op een keer, heel vertrouwelijk, me toefluisterde: Ik ben zo belust... wist ik dat ze de crisis te boven was. 'k Vroeg: Waar ben je belust op? Grietje zei: Op een potje zure haring. Deze wens kon gelukkig vervuld worden.

Toch, tegen de tijd dat de sterfdag van haar man naderde, werd ze steeds verdrietiger. Daar kon

ik haar niet in helpen.
Totdat..daar kwam ik weer eens in de nederige woning. Wat keek Grietje blij. Op m'n vraag: Wat is er gebeurd? Vertelde ze dat de Heere bij haar op bezoek was geweest. Terwijl ze in bed lag te huilen om Willem, kwam de Heere bij haar en tikte op haar schouder. De Heere wees naar boven, en..daar zag ze Willem zitten aan de ronde tafel, met Abraham, Izak en Jakob.
Ze zaten aan het grote Avondmaal. Toen de Heere wegging, kreeg ze een kus ten afscheid. O, zei ze, wat een liefde. Ik kan het je nooit vertellen!

Vanaf dit moment kreeg het verdriet nooit meer de overhand. Zò was Grietje. Ze hield van de Heere Jezus en had een hekel aan Zwart-Jan (zo noemde ze de duivel).

De jaren kwamen en de jaren gingen. Bijna tien jaar heeft Grietje nog in het bejaardenhuis "De Windroos", bij de fam. Bevelander verkeerd. Ze had het er best naar haar zin. Oók de vogeltjes. Die zaten in de boom voor haar raam te wachten op hun maaltje. Grietje was opgegroeid op een boerderijtje, zodoende kende ze het leven van de dieren. Vooral toen haar vermogens minder werden, kwam haar jeugd in sterke mate terug. Veel verhalen heb ik vaak gehoord..van paarden die niet tegen vloeken kunnen..vloekers die door hun paard werden doodgetrapt..van de merkwaardigheden van geiten, katten en honden. Tot de grote Herder kwam om het oude schaap te halen. Op de dag voor haar sterven, zat ik op haar kamertje de donderdagavondpreek te overdenken. 't Was alles zo weemoed-vol en toch vredig. Door het raam van het ziekenkamertje zag je de mooie lucht..zachte pastelkleuren, gebroken wit, zacht blauw en enkele ijle wolken. De zon stond achter ons en wierp haar gedempte licht op de witte berken. In de statige dennen schreeuwden een paar eksters. Zilveren meeuwen

zweefden boven de bomen, zoekend naar voedsel. Vlak voor het raam van onze oude zuster. Voor het eerst die dag zag ik kleine druppeltjes zweet op haar moede gezicht. 's Avonds, tijdens de dienst, hebben we, in gemeenschap, de grote Herder gevraagd toch spoedig te willen komen. 't Werd Grietjes laatste nacht. Toen kwam de morgen. Morgenstond der eeuwigheid brak voor haar aan. Vaarwel, oude zuster! Met jou is weer een stukje voorbijgegaan. Je leefde nog in een voorbijgeane tijd.

Bedankt! alle mensen die Grietje hebben verzorgd en bezocht. We hopen dat ze u ontvangen zal in de eeuwige tabernakelen.

Eeuwig dank! Trouwe Heere in de hemel!

Grietje mocht uit genade zalig worden!

Uit genade bekleed worden!

Uit genade aan des Konings tafel zitten.

Dinsdag 24 januari hebben we haar ter aarde besteld. De aarde was bedekt met een sneeuwtapijt. Maar Zijn erfdeel ontving edeler schoon dan sneeuw, hoe wit zij zich vertone.

Het woord ter overdenking was Openbaring 19:9: "Zalig zijn zij, die geroepen zijn tot het Avondmaal van de bruiloft des Lams".

Toen de gordijnen van de aula opengingen en Grietje werd uitgedragen, brak de zon door de grijze wolken heen. 't Leek of Grietje een goed woordje voor ons deed bij de Heere. Neen, het was de Heere zelf, die ons wilde verblijden met het licht over de graven.

't Was alles goed..precies zoals Grietje het zou gewild hebben. Na de begrafenis hebben we met elkaar een broodje gegeten. Ook daar was voor gezorgd. De Heere heeft alles welgemaakt.

Een hartelijke groet aan de neven en nichten en verdere betrekkingen, die de begrafenis hebben bijgewoond!

Grietje werd bijna 89 jaar oud.

Gij ligt neer in het graf, maar wij zullen niet
wonen,
Want uw God was uw redder; uw losprijs, uw kracht.
Hij kocht u, verlost u, Hij zelf riep u henen,
Ende dood heeft geen prikkel, want Hij heeft
volbracht.

oo00oo

ZR. PULLEMAN-FASE.

In de laatste kerkbode vroeg ik me af hoe oud
zr. Pulleman wel zou zijn. Bij deze oude zuster
heb ik, zo'n twintig jaar geleden, wel eens ge-
logueerd. Het antwoord op die vraag kwam eerder
dan ik dacht.

Zaterdag 4 februari kwam er een rouwkaart met
de mededeling dat zr. Pulleman op 3 februari
overleden was. Zij bereikte de leeftijd van 93
jaar.

Toen ik haar dochter belde om haar te condoleren,
hoorde ik, dat de predikant die de rouwdienst
zou leiden, zojuist had afgezegd.

Men zou proberen een ander te bereiken.

Nu wist ik dat zr. Pulleman tijdens haar leven de
wens had uitgesproken dat ik haar begraven zou.
M'n vrouw zei: Je zult zien dat er geen ander
is..jij moet haar begraven.

Na een poosje werd er gebeld..of ik nog kon ko-
men? Alzo is geschied.

Wel dacht ik zondag op maandag, dat de griep
dit voornemen zou verijdelen. M'n hoofd leek een
ijzeren pot. En dan maar over "geloof" praten.
Maandagmorgen gingen we op pad. Voor de zeker-
heid en de "aanspraak" werd ik begeleid door de
broeders Fahner en Kroon sr.

Eerstgenoemde ziet altijd de lichtzijde van de
donkere wolk en laatstgenoemde zou de weg wijzen.
Door storm en regen trokken de stammen op naar
Numansdorp.

Ook oude zr. Pulleman behoorde tot de schapen

Zijner weide.

Boven de rouwkaart met het zwarte randje stond:
"De Heere is mijn Herder, mij zal niets ontbreken".

Met dat Woord hebben we haar ook begraven.

Ik heb aan deze begrafenis een aangename herinnering. De weide bleef niet droog! Na de dienst sprak een neef van zr.Pulleman over haar "wandel met God". 't Was een goed woord. Even werd het droog. Lang genoeg om naar het graf heen en terug te gaan. De lucht was vol van wind en wolken. Op de bodem van het graf stond water. Zr.Pulleman had er geen last van. Haar geest maakt groot de Heere.

Kinderen, kleinkinderen, neven en nichten..
God geve ons te wandelen in de voetstappen van deze oude zuster.

Zalig zijn de doden, die in de Heere sterven.

Door nacht en stormgedruis koersten we door de Hoekse waard huiswaarts.

Vaarwel, vrienden uit de Hoekse waard!

Reeds is heel de schepping zuchtend

Naar het luid bazuingeschal,

Naar de schone Sabatsuchtend

Die haar jeugd vernieuwen zal.

Kom, o Heer, om weg te vagen

Alle zonde, vloek, gewezen;

En ons aardrijk, vol van plagen,

Maak 't Uw lusthof als voorheen.

Kom, Heer Jezus, Kom!

oo00oo